

[Klaus Hækkerup]

Jeg vil på Socialdemokratiets vegne udtrykke tilfredshed med, at der er opnået et bredt forlig om revisionen af de erhvervsfaglige grunduddannelser. Det er en opslutning om og en styrkelse af erhvervsuddannelserne, og det, at vi har kunnet forhandle os frem til et forlig, er også noget, der peger på stabilitet omkring erhvervsuddannelserne i de kommende år, og det betyder, at de unge altså ved, hvilket uddannelsesmønster de kan begynde på.

SF og Fremskridtspartiet har valgt at stå uden for forliget. Fremskridtspartiet har ikke stillet egentlige ændringsforslag, og det skal jeg derfor ikke kommentere. SF har stillet nogle få ændringsforslag, og jeg skal kommentere et par af de ting, som er berørt i ændringsforslagene.

For det første er der spørgsmålet om kun én adgangsvej. Her gælder det, at vi ved den ændring, der nu gennemføres, har opnået, at der i virkeligheden er tale om én uddannelse, som blot på det første halve år har to forskellige forløb: enten i en virksomhed eller i en skole. Der er altså ikke tale om to forskellige uddannelser, men om én uddannelse, der det første halve år adskiller sig ved sin indgangsvinkel.

Den debat og den splittelse, der har været omkring erhvervsuddannelserne, fordi man tidligere havde en efg- og en lærlingevej, er altså forsvundet. Den har vi overkommet – om jeg så må sige – ved det forlig, der er indgået.

Men det afgørende er jo selvfølgelig frafaldsprocenterne. Når man i sin tid indførte en efg-uddannelse, var det, fordi frafaldsprocenterne på lærlingeuddannelsen var alt, alt for høje, og den vurdering, vi kommer til at foretage med de to nuværende adgangsveje med de to første halve år, er selvfølgelig, om de viser signifikante forskelle i frafaldsprocenterne.

Formanden:

Jeg mener ikke, at alle kan høre hr. Klaus Hækkerup tale, og derfor beder jeg dem, der står og taler ret højt sammen i gangene, om at dæmpe stemmerne eller helst ikke stå i gangene og tale sammen.

Klaus Hækkerup (S):

Viser der sig signifikante forskelle i frafaldsprocenterne på de to adgangsveje, må vi selvfølgelig tage det op til fornyet debat, men jeg tror egentlig, at vi med det første halve år enten som klar praktik eller som klar skole har opnået

det, at vi giver de unge nogle valgmuligheder, der på lang sigt vil tilfredsstille deres behov, og at vi på begge områder opnår faldende frafaldsprocenter.

For så vidt angår handelsskolernes bestyrelser, er der en klar manglende paritet i sammensætningen for så vidt angår ca. 2/3 af handelsskolerne. Her har vi efter aftale med den faglige organisation og modparten på området opnået – det vil sige, det var ministeren, der tog den afgørende forhandling – at parterne nu er enige om at prøve, om jeg så må sige med det gode, for så – hvis det ikke lykkes – om et halvt års tid at kunne vende tilbage til sagen. Jeg tror, at vi alle, både Folketinget og dem, der skal bestyre handelsskolerne, er bedst tjent med, at man forsøger sig frem og ser, om man ikke kan finde en mindelig løsning, som kan vinde almen tilslutning.

Praktikpladssituationen har vi ikke løst med den vedtagelse af loven, der nu er lagt op til, men vi er nået et godt skridt i den rigtige retning. Vi er enige i, at vi fortsat har en utilfredsstillende praktikpladssituation. Det er ikke rimeligt, at unge gennemgår en uddannelse og op til 9 måneder efter stadig ikke har kunnet få en praktikplads. Men vi har med den ændring, der er gennemført, fået mulighed for at kræve oplysninger fra virksomhederne om, i hvilket omfang de overhovedet har mulighed for at oprette praktikpladser. Afhængigt af svarene på disse spørgsmål skal vi selvfølgelig aktionere. Hvis der er praktikpladsmulighed, der bare ikke er udnyttet, fordi virksomhederne holder sig tilbage, må vi vurdere, om ikke en betaling over Arbejdsgivernes Elevrefusion er den vej, vi skal gå. Hvis der ikke er praktikpladsmulighed inden for et fag eller et geografisk område, må løsningen være, at vi over finansloven meddeler de fornødne bevillinger til at oprette værkstedsskoler. Det er for os vigtigt, at vi, nu hvor vi uddannelsesmæssigt er på det sidste, om jeg så må sige, med de store årgange, ikke taber dem på gulvet, men giver dem den erhvervsuddannelse, der gør dem i stand til at klare situationen, når vi, som vi må forudse, om få år kommer til at mangle uddannet arbejdskraft.

Endelig en bemærkning om lærlingelovens § 1, som SF har foreslået – om jeg så må sige – genindført. Den tilsvarende bestemmelse findes jo ikke i efg-lovgivningen, og de mange uddannelser, der i dag alene er omfattet af efg-lov-